

יא. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:
 גם כשנמצאים ב"תלתא דפורענותא", וגם ועד בסמיכות לתשעה באב, ועד לרגע זה ומשיח צדקנו
 לא בא, אין זה מביא לפילת הרוח ויאוש, ח"ו, כיון שיודעים שכללות ענין החורבן הוא התחלת בנין
 חדש דמקדש העתיד, כפי ש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת חזון.
 [ועד"ז בעבודתו הפרטית של כאו"א מישראל – שלא יפול לבו בקרבו כשרואה ענין של ירידה או
 הפסק בעבודתו, החל מההפסק דשינה המוכרח מצד טבע הבריאה (כנ"ל ס"ד), שיש מקום לאפשרות
 שיהיו "אוה"ע מונין את ישראל⁸¹ על זה שגם הם מוכרחים בענין השינה, אף ש"אתה בחרתנו מכל
 העמים . . . ורוממתנו" (ועד"ז בשאר ענינים כיו"ב) – בידעו שההפסק הוא התחלת החידוש שלאח"ז].
 ואדרבה: הירידה וההפסק דחורבן ביהמ"ק בשביל בנין ביהמ"ק חדש מעוררת להוסיף בעבודתו ביתר
 שאת וביתר עוז באופן של חידוש, החל מהחידוש בלימוד התורה, הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה⁸²,
 "בכל יום יהיו בעיניך חדשים", כולל גם היגיעה בלימוד התורה עד שיוכל לחדש בתורה⁸³, שע"ז ממהרים
 ומזרזים עוד יותר קיום היעוד⁸⁴ "תורה ודשה מאתי תצא"⁸⁵ (וכן החידוש בקיום המצוות – עשי' "כמצות
 רצונך"⁸⁶).
 ובמיוחד – בנוגע ללימוד התורה בענינים שהזמן גרמא: עריכת "סיומים" על מסכתות הש"ס (כמדובר
 בהתוועדות שלפנ"ז⁸⁷), לא רק מסכתות שכולן משנה אלא גם גמרא, כולל מסכתות שבחלקן יש גמרא,
 כמו מסכת תמיד, ובפרט שלימוד מסכת תמיד הוא מעניני העבודה בביהמ"ק, (ע"ד לימוד מסכת מדות⁸⁸
 שכולה משנה) אודות בנין הבית, אשר ע"י הלימוד בעניני הבית "אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין
 בבנין הבית", ויתירה מזה, שע"ז אין "בנין ביתי בטל"⁸⁹.
 יב. ויה"ר שקבלת החלטות טובות ככהנ"ל (בהוספה על כל עניני העבודה שכבר נעשו ונשלמו לפני"ז)
 תמהר ותזרוז ותביא תיכף ומיד המקדש דלעתיד בפועל ממש, כלומר, נוסף לכך ש"מראין לכאו"א המקדש
 דלעתיד מרחוק" כפי ש"בנוי ומשוכלל" בשמים⁹⁰, רואים כל בני" את ביהמ"ק השלישי למטה שמתגלה ויורד
 למטה, בארץ הלזו הגשמית, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובהר הקודש.
 וכפי שכל בני" מבקשים בכל תפלה שבכל יום, הן בימי החול והן ביום השבת, וגם בשבת חזון
 (כש"מראין לכאו"א המקדש דלעתיד") – "ותחזינה⁹¹ עינינו בשובך לציון", כפי שהתפללו בשחרית
 ובמוסף, ויתפללו גם במנחה, לאחרי הקדמת הקריאה בפ' ואתחנן, "אחד מעשרה לשונות שנקראת
 תפלה"⁹², ובפרט לאחרי ריבוי התפלות והבקשות של כל בני" על הגאולה – ריבוי שלא בערך אפילו לגבי
 "תקט"ו⁹³ תפלות" כמנין "ואתחנן"⁹⁴ – הרי בודאי שהקב"ה ממלא בקשתם של בני" להביא את הגאולה
 תיכף ומיד ממש.

81 לשון רש"י ר"פ חוקת.

82 ובהרגשה יתירה בנוגע לפנימיות התורה – כיון ש"בהאי חיבורא דילך . . . יפקון ב' מן גלותא" (זח"ג קכד, ב (ברע"מ)), וכהבטחת מלך המשיח להבעש"ט שכאשר "יפוצו מעינותין חוצה" אתי מר דא מלכא משיחא (אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו).

83 ראה אגה"ק סכ"ו (קמה, א): "כל איש ישראל יוכל לגלות תעלומות חכמה (לגלות) ולחדש שכל חדש הן בהלכות הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר . . . ומחוייב בדבר". וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב ה"ב. וש"נ.

84 ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

85 "תצא" דייקא – שיוצאת (כביכול) מרשותו של הקב"ה ובאה לרשותם ובעלותם של ישראל, ואולי י"ל שגם בה"תורה חדשה" נעשה הסדר ד"כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו", שלימודו של הקב"ה הוא לאחרי הלימוד דישראל (כנ"ל הערה 51). ועצ"ע.

86 ראה תו"ח ר"פ ויחי. ובכ"מ.

87 קונטרס משיחות ש"פ מטו"מ ס"ט. ועוד.

88 להעיר, ש"מדות" הו"ע של מידה והגבלה, ו"תמיד" הו"ע הנצחיות, בלי גבול, וחיבורם יחד הו"ע המשכת הבלי גבול בגבול, ע"ד ובדוגמת מעלת ביהמ"ק השלישי (כנ"ל ס"י).

89 תנחומא צו יד. וראה לקו"ש ח"ח ע' 412 ואילך. וש"נ.

90 ראה פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

91 ראה אוה"ת שבהערה 1: "ומחזון ותחזינה עינינו כו'".

92 פרש"י ר"פ ואתחנן.

93 להעיר מהרמו במספר תקט"ו – ט"ו פעמים ת"ק, שכולל כל סדר ההשתלשלות "מן הארץ עד לרקיע מהלך ת"ק שנה ועוביו של רקיע מהלך ת"ק שנה וכן בין כל רקיע ורקיע כו'", "למנין ז' רקיעים . . . הוא ט"ו פעמים ת"ק" (תוס' וחדא"ג מהרש"א חגיגה יג, א), שבוה מרומז שע"י תפלתו של כאו"א מישראל ("ואתחנן" בגימטריא תקט"ו) ממשיך רצון חדש שלמעלה מכל סדר ההשתלשלות (ת"ק פעמים ט"ו), להיותו למעלה מכל סדר ההשתלשלות.

94 ראה דב"ר פי"א, ט – הובא בדעת זקנים מבעה"ת עה"פ.